

[Gudiksen.]

hederne, idet vi selvfølgelig kan gå med til de ting, der stemmer overens med vor stilling til forsvarsspørgsmålet.

Om den bundne opsparing vil jeg gerne sige, at den måde at binde pengene på har haft stort gehør hos de radikale. Vi har været meget glade for det forslag. Pengene skal opkræves i 1950—51 og i 1951—52. Ifølge det tidligere lovforslag skulle de indbetales til staten, dersom de ikke forinden var sat ind i banker og sparekasser. Dette er blevet ændret, så at pengene nu skal indsættes i banker og sparekasser. Det gælder ikke for selskaber og kooperative virksomheder, men det gælder for personer. Jeg går ud fra, at når det er tvungent, at man skal indsætte dem i banker og sparekasser, har staten også risikoen, dersom en bank skulle spille fallit og ikke kan betale indskyderne deres tilgodehavende. Jeg tror dog ikke, vort bankvæsen er ledet på en sådan måde, at vi behøver at være bange for krak i bankverdenen, jeg ved, at der udvises stor forsigtighed efter erfaringerne fra forrige krig. Loven skal gælde for 8 år i stedet for 10 år, og de 65-årige skal være fri for bunden opsparing. Det kan hverken jeg eller partiet have noget imod; det er en fornuftig bestemmelse, og det samme gælder bestemmelsen om de 70-årige. Af aktieselskaberne kræver man 20 pct. og af kooperative virksomheder ligeledes 20 pct. Dette kan det radikale parti også tiltræde.

Der er en ting, der generer mig. Det er, at der begyndes med 6 000 kr. indtægt i byerne. Så bliver der for en mand i byerne med 6 000 kr. måske kun 1 000—2 000 kr. tilbage til klæder og sager, det meste går til kost, skat o. s. v. Han er ikke nær så godt stillet som en mand med 5 000 kr. på en gård og med kost og logi. Det er mig uforståeligt, når vi har en professor som minister og flere nationaløkonomer siddende i udvalget i folketinget, hvor lovforslaget er blevet behandlet, at man ikke har fået det ordnet således, at de ikke just velhavende, men dog velstillede karle på landet kan komme med under bunden opsparing. Det er en fejl ved loven.

Det, at pengene går ud i omsætningen, betragter vi som en stor fordel ved loven, for vi har jo en kreditstramning; den har vi allerede mærket i banker og sparekasser. Såvidt jeg ved, har nationalbanken forhøjet diskontoen to gange, men indlånsrenten er kun sat op med $\frac{1}{2}$ pct. og endda kun for

penge på opsigelse, hvorimod bankernes udlånsrente er steget 1—2 pct.

Det er de fattigste virksomheder i samfundet, der bliver ramt ved kreditstramningen, og det er derfor en fordel, at de penge, der kommer ind ved den bundne opsparing, går ud i omsætningen. Det kan mildne kreditindskrækningen en del.

Der er i lovforslaget nogle dispensationsbestemmelser, som vi også kan tiltræde. Jeg skal ikke komme ind på enkelthederne. Jeg synes det er udmærkede bestemmelser alle sammen.

Merindkomstskatten er faldet bort, og ungkarleskatten — som den ikke hed, men som vi i almindelighed kaldte den — er også faldet bort; det kan vi fra radikal side være tilfredse med. Disse to love er erstattet med tillægsskatten på 10 pct., som begynder ved 14 250 kr. Det kan vi ikke sige er at gå langt ned, selvom den bliver en byrde for de folk, der får den. Men det er de rygge, der er de stærkeste, der kommer til at bære skatten.

Jeg kan anbefale lovforslagene om bunden opsparing og tillægsskat, og jeg skal med disse ord anbefale landstinget at vedtage dem. De to andre lovforslag stemmer vi imod.

Chr. Nielsen: De fire lovforslag, som foreligger her i dag, er, som allerede nævnt, en del af det politiske forlig, som vi havde lejlighed til at stifte bekendtskab med i søndags, da vi behandlede forbrugsafgifterne. Det er så at sige den samme begrundelse, man anvender for disse lovforslags gennemførelse som den, man anvendte overfor forbrugsafgifterne, og jeg kan derfor ved denne lejlighed fatte mig i korthed, idet jeg henviser til de bemærkninger, jeg gjorde søndag aften, hvor jeg gjorde rede for årsagerne til, at kommunisterne ikke kunne være med til forslagernes gennemførelse. Når jeg siger, at jeg kan henvise til mine bemærkninger søndag aften, finder jeg lejlighed til at understrege, at det gælder hvert eneste ord, jeg sagde søndag aften, idet fortrykket jo nu har klaret de misforståelser, der opstod.

Villemoes: Et spørgsmål til den højtærede finansminister om en enkelthed.

I lovforslaget om bunden opsparing ser jeg, at der i § 7 står, at den bundne opsparing for personer forrentes fra beløbets indbetaling, hvilket efter min mening er ganske naturligt, men når man så kommer til den bundne opsparing for selskaber og kooperative virksomheder, ser man, at beløbet først forrentes fra den 1. juli 1952.